

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(90) 183 endelig udg. - SYN 275

Bruxelles, den 19. juni 1990

Forslag til

RÅDETS FORORDNING (EØF)

om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

INDLEDNING

1. For at oprette et indre marked og fjerne de fiskale grænser som anført i Traktaten kræves et tættere administrativt samarbejde mellem medlemsstaternes skatte- og afgiftsforvaltninger. Baggrunden herfor er, at medlemsstaterne ikke længere vil kunne føre skatte- og afgiftskontrol med varebevægelserne inden for Fællesskabet ved hjælp af de toldprocedurer, der har direkte tilknytning til overskridelsen af en indre grænse. I stedet må kontrollen af de erhvervsdrivendes regnskaber primært bygge på standardprocedurer støttet af transaktionskontrollsystemer, som det for øjeblikket sker ved opkrævningen af indenlandsk merværdiafgift. For at kunne gøre dette må medlemsstaterne have mulighed for at foretage en krydsrevision af oplysninger om køb og salg foretaget i andre medlemsstater. Dette kan kun ske gennem et øget administrativt samarbejde.

Behovet for at styrke de gældende bestemmelser om administrativt samarbejde eller gensidig bistand inden for området indirekte skatter blev udtrykkeligt påpeget i Kommissionens afgiftsharmoniseringspakke fra 1987. F.eks. blev det i dokument KOM(87) 323 af 5. august 1987 foreslået, at "den eksisterende ordning for gensidig bistand suppleres med et langt mere udbygget og omfattende samarbejdssystem" (punkt 9.1.). Senere har medlemsstaterne selv åbent tilkendegivet, at der er behov for at styrke det administrative samarbejde, hvilket fremgår af konklusionerne fra Rådets møde (økonomi og finans) den 13. november 1989: "Risikoen for afgiftsunddragelser skal effektivt forebygges ved hjælp af en kontrolordning. Den vil i første række bygge på de nationale myndigheders udnyttelse af virksomhedernes angivelser, på regelmæssig udveksling af informationer og på forelæggelse af dokumentation udfærdiget af myndighederne. Dette permanente, administrative samarbejde skulle ikke give anledning til hindringer i forbindelse med de nationale lovgivninger. Det vil supplere de eksisterende procedurer for gensidig bistand" (rådsdokument 9850/89, punkt 3).

DEN NUVÆRENDE SITUATION

2. På nuværende tidspunkt findes der ingen bestemmelser i EF-lovgivningen om gensidig bistand på punktafgiftsområdet. For merværdiafgiftens vedkommende findes der et regelsæt, nemlig Rådets direktiv 79/1070/EØF, som reelt blot udvider bestemmelserne om direkte skatter i direktiv 77/799/EØF til også at gælde merværdiafgiften.

3. Endvidere findes der på told- og landbrugsområdet EF-regler for gensidig bistand i form af forordning (EØF) nr. 1468/81, ændret ved forordning (EØF) nr. 945/87. Desuden findes der en række supplerende bestemmelser om gensidig bistand mellem toldforvaltningerne i Napoli-konventionen af 1967, der er en international traktat indgået mellem medlemsstaternes regeringer, som ikke er en del af EF-lovgivningen.

4. De nugældende bestemmelser om gensidig bistand på EF-plan er et godt udgangspunkt for et øget samarbejde, ikke mindst hvad angår merværdiafgiften. Bestemmelserne er dog hidtil kun blevet benyttet i beskeden omfang, fordi medlemsstaterne har ment, at de nationale kontrolforanstaltninger på skatte- og afgiftsområdet, der jo bygger på import/eksportoplysninger, kunne fungere tilfredsstillende isoleret. Denne situation vil ændre sig af de årsager, der er anført i punkt 1, og Kommissionen har konkluderet, at den bedste måde, hvorpå Rådets mandat om at styrke det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne på afgiftsområdet kan føres ud i livet, er ved hjælp af en ny retsakt. Det er et forslag til denne retsakt, der herved forelægges.

GRUNDLAGET FOR DEN NYE RETSAKT

5. Den nye retsakt bygger på gældende bestemmelser i direktiv 79/1070 og indeholder de ændringer, man har fundet det hensigtsmæssigt at foretage i lyset af toldforvaltningernes erfaringer med anvendelsen af forordning 1468/81. For første gang omfatter anvendelsesområdet punktafgifter. Hvor det har været relevant, har man taget hensyn til bestemmelserne i den endnu ikke ratificerede konvention fra OECD/Europarådet om gensidig administrativ bistand på skatte- og afgiftsområdet.

6. Retsakten har form af en forordning og ikke et direktiv. Formålet hermed er at sikre en mere ensartet anvendelse af de nye bestemmelser og en hurtigere gennemførelse. Forordningsforslaget bygger på Traktatens artikel 100 A, og kræver derfor et samarbejde med Europa-Parlamentet. Der bør ligeledes indhentes udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

TILGRUNDLIGGENDE FORUDSÆTNINGER

7. Det er vigtigt at gøre sig klart fra begyndelsen, at administrativt samarbejde efter 1992 vil have en ny dimension, som der i tilstrækkelig grad må tages højde for i den nye retsakt. Det fremtidige system vil nemlig omfatte to særskilte, men beslægtede former for samarbejde.

8. På den ene side vil det være nødvendigt at videreføre og udbygge de procedurer, der gælder i tilfælde af svig og grove uregelmæssigheder. Disse procedurer vil fortsat hovedsagelig finde anvendelse bilateralt, men de må nu lægges i faste EF-rammer og retligt bygge på en EF-retsakt. Netop fordi princippet om momsopkrævning i bestemmelseslandet bibeholdes i en overgangsperiode, vil mulighederne for visse typer svig blive øget, og der vil derfor højst sandsynligt ske en stigning i antallet af anmodninger om samarbejde vedrørende svig i fremtiden.

9. På den anden side vil der imidlertid blive behov for en ny type administrativt samarbejde, der er affødt af behovet for at udveksle oplysninger om moms- og punktafgiftspligtige transaktioner inden for Fællesskabet som anført i punkt 1. Hvad moms angår, vil udgangspunktet være de normale kontrolprocedurer såsom risikoanalyseteknik og vurdering af de erhvervsdrivendes systemer, som på nuværende tidspunkt benyttes i vid udstrækning i den indenlandske kontrol. Disse procedurer må hvad angår samhandelen på tværs af Fællesskabets indre grænser suppleres med teknikker til på stikprøvebasis at kontrollere de angivelser, som de erhvervsdrivende regelmæssigt indsender. Disse kontrolprocedurer vil være et væsentligt element i den kontrolordning, der kræves for at indføre det endelige momssystem baseret på opkrævning i oprindelseslandet efter udløbet af overgangsperioden. Under overgangsordningen vil disse procedurer være lige så nødvendige, så at det sikres, at varer, der ønskes momsberigtiget til nulsats, rent faktisk krydser en grænse og bringes ind under bestemmelsesmedlemsstatens momskontrol. Eftersom ordningen med momsopkrævning i bestemmelseslandet bibeholdes i en overgangsperiode, er det desuden nødvendigt i forbindelse med trekantstrafik at kunne få bekræftet, hvad der

er det endelige bestemmelsesland, og derved sikre, at der svares moms til den rette medlemsstat. Et lignende samarbejde er nødvendigt på punktafgiftsområdet for at sikre, at den samordnede kontrol med punktafgiftspligtige varer, for hvilke opkrævningen af told er suspenderet, fungerer efter hensigten.

10. For at sikre en acceptabel grad af kontrol må denne anden form for administrativt samarbejde være mere regelmæssig og rutinemæssig og kunne klare flere bistandsanmodninger end de bestående ordninger for gensidig bistand. Med henblik herpå agter Kommissionen at foretage en undersøgelse af mulighederne for at etablere et data- og telenet mellem de nationale forvaltninger og de relevante tjenestegrene i EF's administration. Der må findes en balance på dette punkt for at tage hensyn til kravet fra Rådets møde (økonomi og finans) i november 1989 om, at den administrative byrde, der pålægges virksomhederne og forvaltningerne, skal være mindre, end den er på nuværende tidspunkt. Hovedsigtet med hele ordningen er at give hver enkelt medlemsstat en rimelig sikkerhed for, at de afgifter, der svares af dets erhvervsdrivende for køb foretaget i andre medlemsstater, er korrekte, at varer bestemt til eksport ikke omdirigeres til hjemmemarkedet, og at fakturaer eller registreringsnumre ikke forfalskes. Det skal understreges, at sigtet med ordningen som sådan ikke er at efterforske svig, selv om der naturligvis i forbindelse med kontrollen meget vel kan afsløres forsøg på svig.

11. Hvordan ordningen helt nøjagtigt skal fungere, vil senere blive lagt ud til høring og samordning efter den fremgangsmåde, der er fastsat i dette forslag (artikel 19). Men det er af afgørende betydning, at der fra begyndelsen fastlægges passende lovrammer for begge ovennævnte former for samarbejde. Dette er forslagets sigte.

ARTIKEL 1

12. I denne artikel defineres forordningens anvendelsesområde. Det er bevidst defineret bredt og omfatter samarbejde om alle aspekter af overholdelsen af afgiftslovgivningen og en korrekt påligning af de pågældende afgifter.

ARTIKEL 2

13. I stk. 1 defineres de vigtigste udtryk, der benyttes i forordningen.

Stk. 2 pålægger hver medlemsstat at udpege den eller de myndigheder, der vil få ansvaret for det administrative samarbejde på dens område, og tilsende de øvrige medlemsstater og Kommissionen en liste over disse myndigheder. De således udpegede myndigheder vil reelt blive de vigtigste

håndhævere af bestemmelserne i denne forordning. Stk. 2 forpligter ligeledes hver medlemsstat til at udpege et centralt kontor, der skal fungere som hovedforbindelsesled til de andre medlemsstater og Kommissionen vedrørende spørgsmål omfattet af dette forslag (se også artikel 19, stk. 3).

AFSNIT I

Administrativt samarbejde - almindelige bestemmelser

ARTIKEL 3

14. Ved artikel 3 forpligtes de kompetente myndigheder generelt til i videst muligt omfang at samarbejde indbyrdes og med Kommissionen om at sikre håndhævelse af medlemsstaternes og EF's afgiftsbestemmelser. Udtrykket "håndhævelse" defineres specifikt som omfattende samarbejde om kontrolprocedurer. Som det var tilfældet med artikel 1, er forpligtelsen defineret bredt og er ikke begrænset til kun at omfatte udveksling af oplysninger.

Informationsudveksling er dog det vigtigste element i det administrative samarbejde og er specifikt omtalt i anden del af artikel 3. På dette sted sondres der mellem medlemsstaternes forpligtelser over for hinanden og over for Kommissionen. Generelt skal medlemsstaterne sætte sig i forbindelse med hinanden, når det drejer sig om spørgsmål, der vedrører konkrete afgifts-sager, men tillige med Kommissionen, når det drejer sig om spørgsmål, der kan være af interesse på fællesskabsplan. For at tilvejebringe en effektiv og sikker informationsudveksling agter Kommissionen at undersøge mulighederne for at etablere et data- og telenet mellem de nationale forvaltninger og de relevante tjenestegrene i EF's administration.

ARTIKEL 4

15. Denne artikel indeholder en standardbestemmelse, som findes tilsvarende i forordning 1468/81 (gensidig bistand på toldområdet), hvorefter de kompetente myndigheder fritages for deres forpligtelse til at fremskaffe oplysninger om dokumenter, når en bestemt sag eller efterforskning er blevet forelagt anklagemyndigheden med henblik på retsforfølgning som straffesag. Når der én gang er indledt en straffesag, skal al yderligere efterforskning ske på grundlag af de arrangementer, der er truffet vedrørende gensidig bistand i straffesager (se også artikel 21). Den retslige myndighed i den bistandssøgte medlemsstat kan dog fra sag til sag give sit samtykke til, at oplysninger fremskaffet i forbindelse med efterforskningen af straffesager videregives.

AFSNIT II

Bistand efter anmodning

16. Administrativt samarbejde kan antage tre forskellige bredt definerede former: bistand efter anmodning (hvor initiativet ligger hos den bistands-søgende myndighed), automatisk bistand (hvor den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed på forhånd aftaler, hvilke typer oplysninger der automatisk skal fremskaffes og videregives) og uansøgt bistand (hvor en myndighed tager initiativet uden at være blevet anmodet herom). I artikel 5-10 behandles bistand efter anmodning, som for øjeblikket er den mest betydningsfulde af disse samarbejdsformer.

ARTIKEL 5

17. Ved denne artikel pålægges der alle kompetente myndigheder en generel forpligtelse til at videregive oplysninger i bred forstand, når de anmodes herom. Initiativet ligger i forbindelse hermed hos den bistandssøgende stat, som kan opkræve afgifter, som ikke opkræves overalt i EF, og der gives derfor her en nærmere beskrivelse af, hvilke afgifter der skal være omfattet af samarbejdsprocedurerne. Det drejer sig om merværdiafgift og de vigtigste punktafgifter, som opkræves i alle medlemsstater, og som er underlagt EF-regler. Andre afgifter kan senere tilføjes til listen.

Stk. 2 indeholder en standardbestemmelse, hvorefter den bistandssøgte myndighed skal behandle bistandsanmodninger fra en anden medlemsstat på samme måde som egne efterforskninger eller efterforskninger, der anstilles på en anden myndigheds vegne i dens eget land.

ARTIKEL 6

18. Denne artikel kræver af den bistandssøgte myndighed, at denne anstiller kontrolefterforskning på en anden medlemsstats vegne. Denne kan bl.a. omfatte stikprøvevalidering og stikprøvekontrol af transaktioner inden for Fællesskabet med henblik på at sikre, at varer, for hvilke der kræves afgiftsfritagelse eller afgiftssuspension, reelt overføres til en anden medlemsstats område og bringes ind under denne medlemsstats afgifts kontrol.

ARTIKEL 7

19. Dette er en ny bestemmelse, der giver medlemsstaterne mulighed for at foretage en koordineret afgifts kontrol på hver deres område. Denne bestemmelse har særlig stor betydning, fordi de europæiske markeder i stigende grad integreres, og fordi der er en tendens til, at et forholdsvis lille antal indbyrdes associerede eller nært beslægtede grupper af virksomheder tegner sig for en større og større andel af samhandelen inden for Fællesskabet. En systematisk kontrol af disse virksomheder kan kun ske

på et globalt grundlag, der rækker ud over de nationale grænser, og denne artikel tilskynder til, at der etableres et sådant grundlag.

ARTIKEL 8

20. Dette er en standardbestemmelse om fremsendelse af officielle dokumenter eller attester om afgiftsspørgsmål til en bistandssøgende myndighed.

ARTIKEL 9

21. Dette er ligeledes en standardbestemmelse om forkyndelse af dokumenter. Det kan være vanskeligt for en medlemsstat at forkynde dokumenter (f.eks. et afgiftskrav over for en valutaudlænding eller over for en valuta-indlænding, der er flyttet til en anden medlemsstat), og ved denne artikel etableres et administrativt samarbejde i sådanne sager. På grund af skatteydernes større og større mobilitet inden for det indre marked vil denne bestemmelse få stigende betydning i fremtiden. Selv om der kan blive fremsat anmodning om at yde bistand med at forkynde dokumenter i alle faser af behandlingen af en afgiftssag forud for retsforfølgning, vil der i praksis hovedsagelig blive anmodet om bistand i afgiftspålygningsfasen. Sigtet hermed er så vidt muligt at sikre, at dokumenter såsom afgifts-opgørelser eller rykkerbreve rent faktisk når den afgiftspligtige, så at man undgår at måtte skride til tvangsinddrivelse eller at præsentere bødeforlæg over for en person, der ærligt og oprigtigt er uvidende om et afgiftskrav eller et udestående.

ARTIKEL 10

22. Også denne bestemmelse er en standardbestemmelse om fremsendelse af oplysninger efter anmodning, når der består mistanke om svig i forbindelse med en afgiftstransaktion. Bestemmelsen dækker specielt fremsendelse af rapporter eller dokumenter fra den bistandssøgte myndigheds arkiver.

AFSNIT III

Automatisk udveksling af oplysninger

ARTIKEL 11

23. Artikel 11 omhandler automatisk udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Selv om denne type informationsudveksling ikke benyttes på nuværende tidspunkt, kan den blive til reel nytte i fremtiden, efterhånden som samarbejdet mellem skatte- og afgiftsforvaltningerne udvikles og udbygges. Hvilken form samarbejdet i henhold til denne artikel vil antage, vil blive fastlagt på et senere tidspunkt på møder mellem medlemsstaternes repræsentanter efter fremgangsmåden i artikel 19.

AFSNIT IV

Uanmodet bistand

ARTIKEL 12

24. Ved denne artikel pålægges der medlemsstaterne en generel forpligtelse til at yde hinanden uanmodet bistand. Denne form for bistand ydes uden forudgående anmodning fra en anden medlemsstat, eller uden at der foreligger en forudgående aftale om, hvilke spørgsmål der automatisk skal udveksles oplysninger om. Uanmodet bistand af denne art vil utvivlsomt vise sig at være særlig nyttig i forbindelse med kontrol af afgiftssvig, fordi den almindeligvis vedrører data, der specifikt afsløres og fremskaffes af en skatteembedsmand i den afsendende medlemsstat under en indenlandsk revision eller afgiftskontrol.

ARTIKEL 13

25. I denne artikel er anført forskellige tilfælde, hvor medlemsstaternes kompetente myndigheder skal udveksle oplysninger uden forudgående anmodning inden for det generelle område afgiftskontrol og håndhævelse af afgiftsbestemmelserne. Som det var tilfældet med artikel 7, er disse bestemmelser særlig relevante for kontrollen med associerede virksomheders afgiftspligtige aktiviteter.

I stk. 2 åbnes der mulighed for, at medlemsstaterne på møder efter fremgangsmåden i artikel 19 kan føje nye typer af sager til den liste over sager, hvor uanmodet informationsudveksling er den mest hensigtsmæssige.

Eftersom nytten af uanmodet bistand næsten helt og holdent står og falder med, om den medlemsstat, som oplysningerne stammer fra, tager initiativ til at yde den, er det vigtigt, at denne medlemsstats kompetente myndigheder træffer de nødvendige administrative foranstaltninger til at sikre, at den gøres bekendt med oplysninger, der kan være af interesse for en anden medlemsstat. I stk. 3 i denne artikel stilles netop dette krav.

ARTIKEL 14

26. Denne artikel svarer til artikel 13, men dækker afgiftssvig. På dette område skal oplysninger uanmodet fremsendes straks, og i betragtning af, hvor vidt svig potentielt kan spænde, er der ikke gjort forsøg på at begrænse videregivelsen af oplysninger til bestemte typer af sager; oplysninger af enhver art, der kan være til nytte i forbindelse med afgiftssvig, skal videregives.

AFSNIT V

Vilkår for ydelse af bistand

ARTIKEL 15

27. Ved denne artikel fastsættes det generelle princip, at medlemsstaternes kompetente myndigheder skal tage skridt til at sikre, at de opfylder deres forpligtelse til at videregive oplysninger så hurtigt som muligt. Der fastsættes mere præcise tidsfrister for bestemte typer af oplysninger efter fremgangsmåden i artikel 19. Oplysninger, hvorom der anmodes i henhold til bestemmelserne i artikel 5-10, skal under alle omstændigheder videregives inden for tidsfrist på højst tre måneder, medmindre den bistandssøgende myndighed selv foreslår en længere tidsfrist. Tre måneder er den tidsfrist, medlemsstaterne mente sig i stand til at overholde under de tidligere drøftelser om administrativt samarbejde. I stk. 2 stilles der krav om, at en kompetent myndighed holder sin samarbejdspartner orienteret, hvis der skulle opstå hindringer, der forhindrer den i at fremskaffe de ønskede oplysninger rettidigt. Ved hindringer forstås i denne sammenhæng selvsagt hindringer, som den pågældende myndighed ikke selv er herre over.

ARTIKEL 16

28. I denne artikel fastsættes vilkårene for direkte samarbejde mellem embedsmænd fra forskellige medlemsstater. I første omgang behandler artiklen et sådant samarbejde mellem behørigt bemyndigede embedsmænd fra den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed fra sidstnævntes kontorer. Embedsmanden fra den bistandssøgende myndighed skal gives uindskrænket adgang til en hvilken som helst form for dokumentation, som den bistandssøgte myndighed måtte være i besiddelse af.

29. I stk. 2 føres det direkte samarbejde et skridt videre, idet embedsmænd fra den bistandssøgende myndighed gives tilladelse til efter aftale at være til stede ved en konkret afgiftskontrol i den bistandssøgte medlemsstat.

Dette videre skridt i samarbejdet skal altid være praktisk og specifikt begrundet. Det er underforstået, at der ikke fremsættes anmodning om denne udvidede form for bistand, medmindre den kompetente myndighed i den bistandssøgende stat er overbevist om, at en afgiftskontrol i en anden medlemsstat vil bidrage væsentligt til at løse et indenlandsk afgiftsberigtigelsesproblem. Proceduren er en logisk forlængelse af bestemmelserne vedrørende koordineret afgiftskontrol i artikel 7.

30. Stk. 2 og 3 i denne artikel fastslår under ét, at beslutningen om, hvorvidt repræsentanter for den bistandssøgende myndighed skal tillades at være til stede eller ej, træffes af den bistandssøgte myndighed. Det skal dog bemærkes, at det forhold, at den bistandssøgte myndighed har den besluttende myndighed i denne forbindelse, på ingen måde begrænser denne

myndigheds forpligtelse til at videregive oplysninger, der anmodes om i henhold til enhver anden artikel i dette forordningsforslag.

31. Imødekommes anmodningen, skal den bistandssøgte myndighed i henhold til stk. 3 angive tid og sted for afgiftskontrollen og andre relevante oplysninger, f.eks. navnet på den embedsmand, der forestår kontrollen, og hvilke specifikke vilkår der gælder for dens gennemførelse. Alle beslutninger vedrørende kontrollens gennemførelse skal træffes af den ansvarlige embedsmand fra den bistandssøgte myndighed. Det kan ikke komme på tale, at embedsmanden fra den bistandssøgende myndighed kan udøve myndighed i egentlig forstand, men den pågældende kan, hvis den bistandssøgte myndighed indvilliger heri, gives tilladelse til at samarbejde aktivt.

32. I stk. 4 bestemmes det, at de nærmere vilkår for anvendelse af denne artikel skal drøftes og om nødvendigt fastsættes i forbindelse med de møder, der skal afholdes efter fremgangsmåden i artikel 19.

ARTIKEL 17

33. Denne artikel indeholder standardbestemmelser om lagttagelse af fortrolighed med oplysninger, der udveksles i forbindelse med administrativt samarbejde. Der defineres bredt to kategorier af personer, der kan opnå adgang til oplysningerne:

- for det første personer, der er direkte beskæftiget med påligning eller administrativ kontrol af afgifter. Denne kategori er specifikt udvidet til også at omfatte de relevante embedsmænd fra Fællesskabets institutioner på linje med tilsvarende bestemmelser på toldområdet (forordning nr. 1468/81, artikel 19);
- for det andet personer, der er direkte involveret i retslige eller administrative procedurer omfattende sanktioner i forbindelse med afgiftspåligning.

34. I stk. 2 gives der tilladelse til, at en medlemsstat, som til indenlandske formål opererer med snævrere grænser end de ovenfor anførte, kan forlange, at en bistandssøgende myndighed benytter de samme snævrere grænser med hensyn til oplysninger, den afgiver. Stk. 3 går i modsat retning, idet det giver den bistandssøgende myndighed udvidet adgang til de pågældende oplysninger, forudsat at den bistandssøgte myndighed indvilliger heri, og at denne udvidede adgang er til stede i den bistandssøgte medlemsstat. Stk. 4 er en standardbestemmelse, som tillader en medlemsstat at videregive oplysninger, den har modtaget fra en anden medlemsstat, til en tredje medlemsstat, såfremt den medlemsstat, der afgav oplysningerne, indvilliger heri.

ARTIKEL 18

35. Stk. 1 indeholder en standardbestemmelse, hvorefter forpligtelsen til at samarbejde begrænses, hvis hensynet til statens eller offentlighedens interesser ("ordre public") taler herfor. Der er her tale om en bestemmelse, som absolut kun finder anvendelse undtagelsesvis ("fall-back"-klausul), og som ikke vil kunne påberåbes under de fleste normale omstændigheder.

36. Under alle omstændigheder er en medlemsstat, der afslår at yde bistand, efter bestemmelserne i stk. 2 forpligtet til at begrunde dette.

AFSNIT VI

Hørings- og samordningsprocedurer

ARTIKEL 19

37. Denne artikel er kernen i de organisatoriske procedurer, der påtænkes etableret i forbindelse med den nye type administrative samarbejde. Selv om samarbejdet hovedsagelig er et bilateralt samarbejde mellem de enkelte medlemsstater, indebærer etableringen af et samarbejde om validering og kontrol af de dagligt benyttede afgiftskontrolprocedurer, at der må skabes et centralt forum, hvor praktiske problemer af almen interesse kan drøftes, og hvor der kan aftales ensartede fremgangsmåder. Formålet med stk. 1 i denne artikel er at oprette et sådant centralt forum. Man har ved udformningen af teksten trukket på de erfaringer, man har indhøstet på toldområdet (forordning nr. 1468/81), men har samtidig specifikt taget hensyn til, hvilke krav der må stilles til afgiftskontrollen efter 1992.

38. Stk. 2 giver medlemsstaterne mulighed for fortsat at sætte sig i direkte forbindelse med hinanden om spørgsmål af fælles interesse, hvor der ikke opstår behov for bredere konsultationer. Dette er en standardbestemmelse, der er taget fra det gældende direktiv om samarbejde inden for området direkte skatter (77/799/EØF).

39. Stk. 3 er en bestemmelse, der bygger på forordning nr. 1468/81, og som forpligter medlemsstaterne til at sikre, at den indenlandske koordination mellem de forskellige implicerede nationale myndigheder er tilstrækkelig veludbygget til, at samarbejdet udadtil med andre medlemsstater kan fungere effektivt.

40. Ved stk. 4 indføres en tilsynsordning med deltagelse af medlemsstaterne og Kommissionen i forening, som har til formål at vurdere, om de samarbejdsprocedurer, der oprettes i henhold til artikel 1, fungerer effektivt. Sigtet hermed er løbende at forbedre og justere samarbejdsprocedurerne og evt. inkorporere disse forbedringer i administrative

bestemmelser og procedurer, der indføres efter fælles aftale. Udveksling af erfaringer om nye afgiftssvig- eller afgiftsunndragelsesmetoder er et af hovedelementerne i denne proces.

41. Endelig pålægger stk. 5 Kommissionen den specifikke opgave at videregive oplysninger, den har modtaget fra de enkelte medlemsstater eller anden pålidelig kilde, og som sandsynligvis vil være af almen interesse i forbindelse med at håndhæve og kontrollere afgiftsforanstaltninger. Denne bestemmelse bygger på de erfaringer, man har gjort på toldområdet (forordning nr. 1468/81). Sammen med stk. 2 og 4 definerer dette stykke bredt, hvilken rolle de enkelte medlemsstater, medlemsstaterne og Kommissionen i forening og Kommissionen alene skal spille på dette område.

AFSNIT VII

Afsluttende bestemmelser

ARTIKEL 20

42. Stk. 1 er en standardbestemmelse, hvorefter medlemsstaterne skal give Kommissionen meddelelse om, hvilke arrangementer de træffer med tredjelande vedrørende administrativt samarbejde på afgiftsområdet.

43. Også stk. 2 er en standardbestemmelse om problemet med dækning af udgifter. Som det er tilfældet i tidligere EF-lovgivning om dette spørgsmål, er hovedreglen den, at hver medlemsstat afholder udgifterne i forbindelse med administrativt samarbejde, undtagen i visse tilfælde udgifterne til vederlag til eksperter. Eventuelle uoverensstemmelser om dette spørgsmål afgøres af det i artikel 19, stk. 1, omhandlede forum.

44. Stk. 3 er en nødvendig bestemmelse, der giver medlemsstaterne mulighed for i det omfang, dette er muligt, at benytte datateknologi til udveksling af de oplysninger og dokumenter, der er omhandlet i dette forslag.

ARTIKEL 21

45. Stk. 1 kræver af medlemsstaterne, at de giver Kommissionen meddelelse om de nationale retsfor skrifter, som de senere udsteder på de områder, der er omfattet af forslaget. Stk. 2 er en standardbestemmelse, der skal sikre, at dette forslag ikke lægger hindringer i vejen for andre former for samarbejde. Er medlemsstaterne underlagt såvel kravene i dette forslag som krav pålagt af andre retsfor skrifter eller ordninger på dette område, står det dem frit for at vælge den retsfor skrift eller ordning, der er bedst egnet i en given situation. Stk. 3 tager sigte på at sikre, at gældende regler i medlemsstaterne om gensidig bistand på det strafferetlige område ikke påvirkes af forslagets bestemmelser.

ARTIKEL 22

46. Dette forslag omfatter og udvider bestemmelserne i direktiv 79/1070/EØF. Endvidere udvider det det administrative samarbejde til at omfatte punktafgifter og bliver derved en altomfattende paraplyretsakt, der dækker alle aspekter af samarbejde på afgiftsområdet. Derved bliver direktiv 79/1070/EØF overflødig og må ophæves for at undgå at skabe forvirring eller manglende retssikkerhed.

ARTIKEL 23

47. Ifølge denne artikel skal forslaget træde i kraft den 1. januar 1992, dvs. ét år tidligere end det tidspunkt, hvor de fiskale grænser skal være fjernet og det indre marked etableret i henhold til Traktatens artikel 8 A og 100A. Der er ingen teknisk begrundelse for, at medlemsstaterne ikke skulle gennemføre dette forslag, inden de gennemfører de andre foranstaltninger i afgiftsharmoniseringspakken, og de erfaringer, man gør med forordningen i løbet af det mellemliggende år, vil sætte medlemsstaternes kompetente myndigheder i stand til at imødesee afskaffelsen af grænsekontrollen den 31. december 1992 med større sindsro, end det ellers ville have været tilfældet. Navnlig skulle det i løbet af det mellemliggende år være muligt at nå til enighed om og gennemføre de praktiske kontrolprocedurer, der er fastsat i artikel 19, stk. 1, endnu medens den eksisterende grænsekontrol giver den fornødne støtte.

Forslag til

RÅDETS FORORDNING (EØF)

om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Oprettelsen af det indre marked i henhold til artikel 8 A i Traktaten indebærer, at der skabes et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital; en af de vigtigste forudsætninger for at skabe fri bevægelighed for varer, personer og tjenesteydelser er, at toldkontrollen inden for Fællesskabet afskaffes;

for at afskaffelsen af grænsekontrollen kan få fuld virkning, samtidig med at det forhindres, at medlemsstaterne mister afgiftsprovenu, må der i forbindelse med de afgiftsharmoniseringsforanstaltninger, der træffes med henblik på realisering af det indre marked og for overgangsperiodens vedkommende, oprettes en fælles ordning for administrativt samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder;

(1) EFT nr.

(2) EFT nr.

bestemmelserne i denne forordning, hvorved denne samarbejdsordning oprettes, er udarbejdet med henblik på at afskaffe grænsekontrollen i overensstemmelse med målene i Traktatens artikel 8 A og ikke med henblik på at harmonisere de i artikel 100 A, stk. 2, omhandlede fiskale bestemmelser; det er endvidere nødvendigt, at det afgiftssystem, der skal anvendes i overgangsperioden, er tilstrækkelig effektivt til at modvirke svig, som kan medføre konkurrencefordrejninger;

medlemsstaterne har imidlertid fortsat behov for at føre en kontrol med samhandelen med varer og tjenesteydelser inden for Fællesskabet, der svarer til den, de fører med indenlandske transaktioner, der er afgiftspligtige; manglende kontrol kan føre til afgiftssvig og afgiftsunddragelse, der rækker ud over medlemsstaternes grænser, og til provenutab, krænkelse af princippet om retfærdighed i beskattningen og fordistøjning af konkurrencevilkår mellem medlemsstaterne;

for at sikre, at det indre marked bliver oprettet og fungerer efter hensigten, bør samarbejdet mellem medlemsstaternes afgiftsforvaltninger, og mellem disse forvaltninger og Kommissionen, styrkes efter fælles principper og regler;

ved etableringen af egnede ordninger for administrativt samarbejde bør medlemsstaterne være særlig opmærksomme på, at det er nødvendigt at validere og kontrollere transaktionerne med varer og tjenesteydelser inden for Fællesskabet, idet den form for kontrol, der hidtil har været ført med transaktioner af denne art, ikke længere kan benyttes;

medlemsstaterne bør efter anmodning udveksle oplysninger om enkeltsager; den medlemsstat, der anmodes herom, bør anstille den nødvendige efterforskning for at fremskaffe sådanne oplysninger;

medlemsstaterne bør, selv uden at være blevet anmodet herom videregive oplysninger, der forekommer relevante for afgiftskontrollen, navnlig i tilfælde, hvor afgiftssvig eller afgiftsunddragelse af den ene eller den anden årsag har fundet sted eller kan finde sted;

det er vigtigt, at det tillades embedsmænd fra en medlemsstats afgiftsforvaltning at opholde sig på en anden medlemsstats område, såfremt begge stater finder dette ønskeligt;

der må træffes de fornødne forholdsregler til at forhindre, at oplysninger, der tilvejebringes som led i et sådant samarbejde, videregives til uvedkommende personer, så at borgernes og virksomhedernes grundlæggende rettigheder beskyttes; den myndighed, der modtager sådanne oplysninger, må derfor ikke uden bemyndigelse fra den myndighed, der afgiver sådanne oplysninger, bruge oplysningerne til andre formål end afgiftsmæssige formål eller til at lette retsforfølgning i forbindelse med overtrædelse af afgiftslovgivningen i de pågældende stater; den myndighed, der modtager sådanne oplysninger, skal desuden behandle oplysningerne med den samme grad af fortrolighed som den, de var underlagt i den stat, der afgav dem, såfremt denne kræver det;

en medlemsstat, der anmodes om at anstille en efterforskning eller fremskaffe oplysninger, skal have ret til at afslå dette, såfremt dens lovgivning ikke tillader dens egen afgiftsforvaltning at anstille en tilsvarende efterforskning eller at fremskaffe eller bruge tilsvarende oplysninger til egne formål, eller såfremt tilvejebringelsen af sådanne oplysninger strider mod den offentlige orden;

et samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen er nødvendigt med henblik på løbende at undersøge samarbejdsprocedurer og udveksle erfaringer på de pågældende områder med det formål at forbedre procedurerne og udarbejde passende EF-regler samt at afsløre enhver aktivitet, der er i strid med afgiftslovgivningen -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Ved denne forordning fastsættes de vilkår, hvorunder de administrative myndigheder, der i medlemsstaterne er ansvarlige for anvendelsen af afgiftslovgivningen, skal samarbejde med de administrative myndigheder i de øvrige medlemsstater og med Kommissionen med henblik på at sikre håndhævelse af den pågældende lovgivning og en korrekt påligning af de pågældende afgifter.

Artikel 2

1. I denne forordning forstås ved:

- "afgiftslovgivning" alle gældende bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning og alle EF-bestemmelser, der vedrører merværdiafgift og punktafgifter som defineret i artikel 5, stk. 1;
- "bistandssøgende myndighed" den kompetente myndighed i en medlemsstat, der fremsætter en anmodning om bistand;
- "bistandssøgte myndighed" den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvortil der rettes anmodning om bistand.

2. Hver medlemsstat tilsender de øvrige medlemsstater og Kommissionen en liste over de kompetente myndigheder, der er udpeget til at fungere som korrespondentmyndighed i forbindelse med anvendelsen af denne forordning. Endvidere udpeger hver medlemsstat et centralt kontor til at fungere som hovedforbindelsesled til de øvrige medlemsstater med henblik på det administrative samarbejde.

I denne forordning forstås ved "kompetente myndigheder" de myndigheder, der er udpeget til at fungere som korrespondentmyndighed i henhold til første afsnit.

AFSNIT I

Administrativt samarbejde - almindelige bestemmelser

Artikel 3

Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder i videst muligt omfang indbyrdes og med Kommissionen med henblik på at sikre overholdelse af medlemsstaternes og EF's afgiftsbestemmelser og behørig kontrol heraf.

De kompetente myndigheder indbyrdes udveksler navnlig alle oplysninger, der er relevante i forbindelse med påligningen og opkrævningen af afgifter. De tilstiller endvidere Kommissionen alle oplysninger af specifik eller generel art, som kan være af interesse på fællesskabsplan.

Artikel 4

Den ved denne forordning fastsatte bistandspligt omfatter ikke tilvejebringelse af oplysninger eller dokumenter, som de i artikel 1 nævnte administrative myndigheder har erhvervet efter anmodning fra en retslig myndighed.

Ved en anmodning om bistand skal sådanne oplysninger eller dokumenter dog tilvejebringes i tilfælde, hvor den retslige myndighed, til hvem anmodningen skal rettes, giver sit samtykke hertil.

AFSNIT II

Bistand efter anmodning

Artikel 5

1. Efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed førstnævnte alle oplysninger, der kan sætte den bistandssøgende myndighed i stand til at håndhæve afgiftslovgivningen, navnlig bestemmelserne vedrørende:

- merværdiafgift
- punktafgift af forarbejdede tobaksvarer
- punktafgift af alkoholholdige drikkevarer og af alkohol i andre varer
- punktafgift af mineraloiler.

2. Ved tilvejebringelsen af de ønskede oplysninger forholder den bistandssøgte myndighed eller den administrative myndighed, hvortil den har

rettet henvendelse, sig på samme måde, som hvis den handlede på egne vegne eller efter anmodning fra en anden myndighed i dens eget land.

Artikel 6

Efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed skal den bistandssøgte myndighed anstille eller lade anstille en passende efterforskning med henblik på at sætte den i stand til at tilvejebringe de nødvendige oplysninger som defineret i artikel 3.

Artikel 7

1. Efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed rådfører to eller flere af de i artikel 2 nævnte administrative myndigheder sig med hinanden med henblik på at fastslå, hvilke sager og procedurer der egner sig til koordineret afgiftskontrol. Hver enkelt myndighed afgør, hvorvidt den ønsker at deltage i en bestemt koordineret afgiftskontrol.

2. I denne forordning forstås ved koordineret afgiftskontrol et arrangement, hvorefter to eller flere myndigheder hver for sig på deres område undersøger en eller flere personers afgiftsforhold, hvori de har en fælles eller beslægtet interesse, med henblik på at udveksle alle relevante oplysninger, de tilvejebringer i denne anledning.

Artikel 8

Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed tilstiller den bistandssøgte myndighed førstnævnte alle former for attester, dokumenter eller bekræftede genpartier af dokumenter, som den er i besiddelse af eller tilvejebringer på den i artikel 5, stk. 2, anførte måde, og som vedrører transaktioner, der er omfattet af afgiftslovgivningen.

Artikel 9

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed skal den bistandssøgte myndighed under overholdelse af gældende regler i den medlemsstat, hvori den er hjemmehørende, forkynde eller lade forkynde for enhver person alle akter eller afgørelser fra de administrative myndigheder, som vedrører anvendelsen af afgiftslovgivningen.

2. Anmodninger om forkyndelse skal angive, hvad den akt eller afgørelse, der ønskes forkyndt, drejer sig om, og skal være ledsaget af en oversættelse affattet på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvori den bistandssøgte myndighed er hjemmehørende, idet denne dog har ret til at give afkald på en sådan oversættelse.

Artikel 10

Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed skal den bistandssøgte myndighed til førstnævnte udlevere alle oplysninger, navnlig i form af

rapporter og andre dokumenter eller bekræftede genparter eller uddrag heraf, som den er i besiddelse af eller kan tilvejebringe på den i artikel 5, stk. 2, anførte måde, og som vedrører konstaterede eller planlagte transaktioner, der er eller forekommer den bistandssøgende myndighed at være i strid med afgiftslovgivningen.

Videregivelse af originaldokumenter og genstande kan dog kun finde sted, såfremt gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvori den bistandssøgte myndighed er hjemmehørende, ikke er til hinder herfor.

AFSNIT III

Automatisk udveksling af oplysninger

Artikel 11

Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal uden forudgående anmodning regelmæssigt udveksle de i artikel 3 nævnte oplysninger om typer af sager, som fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 19.

AFSNIT IV

Uanmodet bistand

Artikel 12

En medlemsstats kompetente myndigheder yder de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater bistand uden forudgående anmodning fra sidstnævnte i de i artikel 13 og 14 anførte tilfælde.

Artikel 13

1. En medlemsstats kompetente myndigheder skal uden forudgående anmodning videregive de i artikel 3 nævnte oplysninger, hvortil den har kendskab, til den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat i tilfælde, hvor de finder dette nyttigt med henblik på overholdelse af afgiftslovgivningen, og hvor:

- a) den kompetente myndighed i denne medlemsstat har begrundet formodning om, at den anden medlemsstat mister afgiftsprovenu;
- b) en afgiftspligtig i én medlemsstat opnår en nedsættelse af eller en fritagelse for sit afgiftstilsvær, som medfører en forhøjelse af afgiftstilsværet eller afgiftspligten i den anden medlemsstat;
- c) den kompetente myndighed i en medlemsstat har begrundet formodning om, at en afgiftsbesparelse opnået som følge af fiktive overførsler

af varer eller tjenesteydelser mellem et eller flere lande, navnlig mellem nært associerede virksomhedsgrupper, tilfalder en ubeføjet person;

- d) oplysninger videregivet til den ene medlemsstat af den kompetente myndighed i den anden medlemsstat har gjort det muligt at tilvejebringe oplysninger, der kan benyttes ved ansættelsen af afgiftspligten i denne anden medlemsstat.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan efter fremgangsmåden i artikel 19 udvide den i stk. 1 fastsatte udveksling af oplysninger til at omfatte andre end de deri anførte tilfælde.

3. Medlemsstaternes kompetente myndigheder træffer de foranstaltninger og iværksætter de procedurer, der er nødvendige for at sikre, at de i stk. 1 og 2 anførte oplysninger tilvejebringes med henblik på videregivelse til andre medlemsstater.

Artikel 14

Medlemsstaternes kompetente myndigheder videregiver straks til de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater alle oplysninger, der kan være til nytte i forbindelse med transaktioner, der er eller forekommer dem at være i strid med afgiftslovgivningen.

AFSNIT V

Vilkår for ydelse af bistand

Artikel 15

1. Den kompetente myndighed i en medlemsstat, der anmodes om at fremskaffe oplysninger i medfør af de foregående artikler, videregiver disse hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden for de tidsfrister, der aftales efter fremgangsmåden i artikel 19. Oplysninger, der fremskaffes efter anmodning, videregives senest tre måneder efter modtagelse af anmodningen, medmindre tidsfristen forlænges af den bistandssøgende myndighed.

2. Såfremt en kompetent myndighed er forhindret i at fremskaffe de ønskede oplysninger, underretter denne straks den eller de øvrige myndigheder herom, idet den angiver, hvori hindringerne består.

Artikel 16

1. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og i overensstemmelse med de arrangementer, sidstnævnte har truffet, kan embedsmænd, med behørig bemyndigelse fra den bistandssøgende myndighed, fra de kontorer, hvor de administrative myndigheder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte myndighed er hjemmehørende, udfører deres virksomhed, få udlæveret de oplysninger om anvendelsen af afgiftslovgivningen, som den

bistandssøgende myndighed har brug for, og som er at finde i dokumentation, hvortil de ansatte i de pågældende kontorer har adgang. De pågældende embedsmænd kan tage kopier af denne dokumentation.

2. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed tillader sidstnævnte myndighed embedsmænd med behørig bemyndigelse fra den bistandssøgende stat at være til stede ved de relevante dele af en afgiftskontrol i den bistandssøgte medlemsstat.

3. Såfremt en anmodning herom imødekommes, giver den bistandssøgte myndighed snarest muligt meddelelse til den bistandssøgende myndighed om tid og sted for afgiftskontrollen, hvilken myndighed eller embedsmand, der er udpeget til at forestå kontrollen, og hvilke procedurer og vilkår den bistandssøgte myndighed har fastsat for kontrollens gennemførelse. Alle afgørelser vedrørende afgiftskontrollens gennemførelse træffes af den bistandssøgte myndighed.

4. De nærmere vilkår for anvendelse af disse bestemmelser drøftes og fastsættes i givet fald efter fremgangsmåden i artikel 19.

Artikel 17

1. Oplysninger, der under den ene eller den anden form videregives i medfør af denne forordning, er fortrolige. De er omfattet af tjenstlig tavshedspligt og nyder den samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem, og i henhold til de tilsvarende bestemmelser for Fællesskabets Institutioner.

Navnlige må sådanne oplysninger:

- kun udleveres til personer, der er direkte beskæftiget med påligning eller administrativ kontrol af afgifter, eller personer inden for Fællesskabets Institutioner, hvis arbejdsopgaver kræver, at de har adgang hertil. De må ikke benyttes til andre end de i denne forordning anførte formål, medmindre den myndighed, der har afgivet dem, udtrykkeligt indvilliger heri, og for så vidt som en sådan videregivelse eller brug ikke er i strid med gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvor den myndighed, der har modtaget dem, er hjemmehørende;
- derudover videregives i forbindelse med retslige eller administrative procedurer, der indebærer sanktioner med henblik på eller i forbindelse med påligningen af afgifter eller kontrollen heraf, og kun til personer, der er direkte tilknyttet sådanne procedurer; sådanne oplysninger kan dog videregives under offentlige møder eller i domme, såfremt den bistandssøgte myndighed ikke rejser indvendinger herimod;
- i intet tilfælde benyttes til andre end afgiftsmæssige formål og i forbindelse med retslige eller administrative procedurer, der indebærer sanktioner med henblik på eller i forbindelse med påligningen af afgifter eller kontrollen heraf.

2. Stk. 1 forpligter ikke en medlemsstat, hvis lovgivning til indenlandske formål fastsætter snævrere grænser end dem, der er fastsat i nævnte stykke, til at afgive oplysninger, såfremt den bistandssøgende myndighed ikke forpligter sig til at overholde disse snævrere grænser.

3. Uanset bestemmelserne i stk. 1 skal de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der afgiver oplysningerne, tillade, at de benyttes til andre formål i den bistandssøgende stat, såfremt oplysningerne i henhold til den bistandssøgte stats lovgivning kunne benyttes til de samme formål i den bistandssøgte stat.

4. Når den bistandssøgende myndighed finder, at oplysninger, den har modtaget fra den bistandssøgte myndighed, kan være til nytte for en kompetent myndighed i en tredje medlemsstat, kan den videregive disse til sidstnævnte myndighed med den bistandssøgte myndigheds samtykke.

Artikel 18

1. Denne forordning pålægger ikke medlemsstaternes administrative myndigheder at yde indbyrdes bistand, hvor dette ville være til skade for den offentlige orden i den stat, hvor de er hjemmehørende.

2. Ethvert afslag på at yde bistand skal begrundes.

AFSNIT VI

Hørings- og samordningsprocedurer

Artikel 19

1. Kommissionen afholder møder med repræsentanter for medlemsstaterne, hvorunder:

- der gennemføres en generel undersøgelse af, hvordan de ved denne forordning fastsatte arrangementer vedrørende administrativt samarbejde fungerer, navnlig med henblik på udarbejdelse af ensartede fremgangsmåder til validering og kontrol af transaktioner inden for Fællesskabet;
- der fastsættes fælles, praktiske procedurer for videregivelse af de i artikel 3 nævnte oplysninger under hensyntagen til aftaler, som måtte være indgået i medfør af artikel 11;
- der gennemføres en undersøgelse af de oplysninger, der fremsendes til Kommissionen i henhold til artikel 3, med henblik på at drage de relevante konklusioner, træffe afgørelse om, hvilke foranstaltninger der kræves for at bringe transaktioner, der er fundet at være i strid med afgiftslovgivningen, til ophør og om nødvendigt fremlægge forslag

till ændring af gældende EF-bestemmelser eller udarbejdelse af supplerende bestemmelser;

- sager og procedurer, der vedrører den i artikel 7 omhandlede koordinerede afgiftskontrol, undersøges og drøftes.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan sætte sig i direkte forbindelse med hinanden om spørgsmål af bilateral interesse. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan efter fælles aftale give tilladelse til, at myndigheder udpeget af dem sætter sig i direkte forbindelse med hinanden i nærmere angivne sager eller i bestemte typer af sager.

3. Med henblik på anvendelse af denne artikel tager medlemsstaterne alle nødvendige skridt til at:

- a) tilvejebringe en fornuftig indenlandsk koordination mellem de i artikel 1 omhandlede kompetente myndigheder;
- b) etablere et direkte samarbejde mellem de myndigheder, der tildeles særlig bemyndigelse med henblik på denne koordination;
- c) træffe passende arrangementer til at sikre, at det ved denne forordning fastsatte administrative samarbejde fungerer efter hensigten, og herunder udpege et centralt kontor som foreskrevet i artikel 2, stk. 2.

4. Medlemsstaterne fører sammen med Kommissionen løbende tilsyn med det i denne artikel omhandlede samarbejde og udveksler erfaringer, navnlig vedrørende nye midler eller metoder til unddragelse eller omgåelse af afgiftspligt med det formål at forbedre samarbejdet og i givet fald at udarbejde et regelsæt som beskrevet i stk. 1.

5. Kommissionen giver de kompetente myndigheder i hver medlemsstat meddelelse om alle oplysninger, som den modtager i henhold til bestemmelserne i artikel 3, eller andre relevante oplysninger, som den er i besiddelse af, så snart den kommer i besiddelse af sådanne oplysninger.

AFSNIT VII

Afsluttende bestemmelser

Artikel 20

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om alle arrangementer vedrørende administrativt samarbejde på afgiftsområdet, som de træffer med tredjelande.

2. Medlemsstaterne giver afkald på ethvert krav om godtgørelse af udgifter, der påløber i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, undtagen i givet fald udgifter til vederlag til eksperter.

3. I denne forordning omfatter "dokumenter" databaserede oplysninger og oplysninger, der videregives ved hjælp af datamater.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de senere udsteder på det område, der er omfattet af denne forordning.

2. De ved denne forordning fastsatte arrangementer begrænser ikke og begrænses heller ikke af arrangementer i andre aftaler eller retsakter, der vedrører samarbejde på afgiftsområdet.

3. Denne forordning har ingen indvirkning på anvendelsen i medlemsstaterne af reglerne om gensidig bistand på det strafferetlige område.

Artikel 22

Rådets direktiv 79/1070/EØF⁽¹⁾ ophæves.

Artikel 23

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Den anvendes fra den 1. januar 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

(1) EFT nr. L 331 af 27.12.1979, s. 8.

KOM(90) 183 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09

Katalognummer : CB-CO-90-215-DA-C
ISBN 92-77-60286-4

SALGSPRIS	til og med 30 sider: 3,50 ECU	for hver 10 sider derudover: 1,25 ECU
-----------	-------------------------------	---------------------------------------

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg